SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 14. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 3 Okt. 1905. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 25:e Årg.

Sigrid Arnoldson.

Vår operascen har ånyo fått mottaga som gäst Sigrid Arnoldson, vår i utlandet länge så firade landsmaninna och som vi tycka stå oss så nära, särskildt i egenskap af dotter till Oscar Arnoldson, den på sin tid så högt värderade tenorsångaren vid stockholmsoperan. Tre år ha nu förlupit, sedan Sigrid Arnoldson senast gästade här. Det var i november 1902 då hon sjöng Margareta i »Faust», Carmen, Julia i »Romeo och Julia» samt Rosina i »Barberaren». Fem år förut gjorde konstnärinnan äfven besök i hufvudstaden, det var vid kung Oscars regeringsjubileum 1897, då hon medverkade vid den musiksoaré, som d. 17 sept. gafs af kronprinsen till inledning af festligheterna här vid detta tillfälle. Hon uppträdde då också på operan och sjöng d. 14—28 sept. Mignon, Violetta, Rosina och Lakmé samt under ett förnyadt gästspel 17 okt. till 1 nov. Mignon, Margareta, Lakmé och Julia.

På våren samma år S. Arnoldson sist var här sjöng hon på Opéra Comique i Paris, der hon då ej på flera år sjungit, och blef mycket firad såsom Mignon och Lakmé. Före detta gästande i Paris hade hon uppträdt på operan i Monte Carlo såsom Julia, då säsongen här i mars afslöts med Gounods »Romeo och Julia». I Paris har hon sedan årligen varit välkomnad och, såsom vi omnämnt, i år der gjort succès såsom Mignon och Carmen.

Den kejserliga italienska operan i Petersburg har emellertid i flera år varit den scen, vid hvilken vår svenska diva varit fästad med längre engagement.

Under vistelsen i Ryssland har hon äfven gästat Moskva. Så när Petersburg-operan började sin säsong 1902 funna vi henne der firande triumfer med titelrollen i »Mignon», och kort derefter framträdde hon som *Charlotte* i Massenets »Werther». Året derpå sjöng hon der *Ophelia* i Thomas' »Hamlet» och gjorde stort intryck i vansinnighetsscenen.

Vilja vi nu kasta en blick på Sigrid Arnoldsons konstnärliga verksamhet sedan hennes senaste härvaro, så må, utan försök att fullständigt redogöra för densamma, nämnas, att hon i början af 1903 uppträdde såsom Carmen i Weimar, då hon af storhertigen, som utnämnt henne till kammarsångerska, hedrades med guldmedaljen för konst och vetenskap, samt derefter i Gotha, då hon dekorerades med hertigliga förtjenstkorset i guld. På hösten samma år sjöng hon Mignon i Amsterdam med så stor framgång att, som det sägs, efter Adelina Patti ingen der vunnit någon liknande. I slutet af året firade hon triumfer i Bukarest såsom Carmen, Mignon, Margareta och Violetta.

Utan att vidare relatera konstnärinnans verksamhet under de senaste åren må det nyss anförda vara nog för att visa hur hon fortfarande är firad på skilda platser i musikvärlden.

För dem, som icke tagit del af den biografiska uppsatts, som denna tidning för tre år sedan innehöll om Sigrid Arnoldson, vilja vi här göra en resumé af densamma.

Sigrid Arnoldson är född i Stockholm den 20 mars 1861. Sin första sångundervisning fick hon af fadern, derefter af Fritz Arlberg och uppträdde offentligt som sångerska först 1882 å en af henne gifven konsert på Dalarö, der hon hade sitt sommarhem. I november samma år gaf hon på Musikaliska akademien konsert, biträdd af sin fars gamla vänner och scenkamrater. Med Arlberg gjorde hon sedan sommaren derpå en konsertur till Norge och vest-

Sigrid Arnoldson.

kusten, öfverallt eröfrande publiken med sin behagliga röst och goda sångmetod, sitt fagra utseende och sympatiska väsen. Genom ekonomiskt understöd af Isidor Dannström, den förre sångartisten och sångläraren, blef hon satt i tillfälle att komma till Berlin och under ett par år studera sång för fru Desirée Artôt. Hon fick der tillfälle att låta höra sig å konserter, bl. a. vid fru Artôts 25-års-jubileum 1885. Med fru Artôts man, den utmärkte sångaren Padilla, företog hon en konserttur i Österrike och blef på hans rekommendation engagerad vid sommarteatern i Prag, der hon debuterade såsom *Rosina* i »Barberaren» med fullständig framgång. Padilla sjelf sjöng Figaro. Afböjande erbjudna engagementer i Prag, Budapest och Berlin återvände hon till hemlandet.

Vid Christina Nilssons konserterande i Stockholm, sept. 1885, fick hennes impresario, Moritz Strakosch, höra den unga sångerskan och erbjöd henne engagement på 6 år samt att utbilda hennes sångkonst i Paris. Hon kom emellertid åter till Berlin att fortsätta studierna för fru Artôt. Om hösten 1886 gjorde hon inträde på italienska operan i Moskva och dermed började hennes storhetstid och ryktbarhet. Bristen på sceniska studier ersattes då hos henne genom den lifflighet, det behag hon inlade i sin framställning och som hos henne var en gåfva af naturen. Från Moskva begaf sig Sigrid Arnoldson till Paris. Hon bevistade der jemte sin syster en föreställning på Opéra Comique i maj 1887, samma afton då denna teater lades i aska, och var då utsatt för stor lifsfara. I juni s. år debuterade hon på Drury Lane-teatern i London som Rosina, sjöng der äfven *Zerlina* i »Don Juan» och fick låta höra sig på hofvet. Vid återkomsten till Paris afled hastigt M. Strakosch, hvarigenom en konserttur i England blef inställd. Hon firade sedan som Rosina triumfer i Holland, och begaf sig derpå mot norden, konserterande i Norge och derefter i Stockholm under september månad jemte hr Padilla och violinisten Marsick. I december engagerades hon för kortare tid vid Opéra Comique i Paris och debuterade der såsom *Mignon*. Hon sjöng sedan i början af 1888 i Triest, Monte Carlo, Nizza och på Argentina-teatern i Rom och tog anställning vid Coventgarden-teatern, der hon med sällsynt framgång sjöng Rosina, *Dinorah, Sömngångerskan, Cherubin, Zerlina* och *Violetta* i »Traviata» (»Den vilseförda»). Med impresarion Alfred Fischhof afslöt hon nu kontrakt om gästspel i Wien, Berlin, Petersburg, Madrid etc., uppträdde vidare i Baden-Baden, Hamburg m. m. och var i slutet af året engagerad i Petersburg. Vid början af 1889 firade hon ånyo triumfer i Moskva. Samma år ingick hon äktenskap med sin impresarie Alfred Fischhof. 1890 finna vi henne i Holland, i Wiesbaden, Florens etc. och i början af 1891 i Barcelona, i Monte Carlo och på Opéra Comique i Paris, der hon följande året sjöng *Lakmé* med stor framgång och sedan uppträdde första gången som *Carmen*. I Amerika gjorde hon 1894 stor lycka, särskildt såsom Cherubin, och som *Charlotte* i »Werther» vid sidan af fru Eames och mr de Reszke. *Baucis, Nedda* och *Micaela* hörde ock till de roller hon der återgaf.

På Stockholms operascen sjöng Sigrid Arnoldson första gången d. 10 sept. 1891 som Mignon, hvarpå följde Violetta och Rosina samt vidare i november Lakmé, kort innan det gamla operahusets portar, der hennes fader skördat så rika lagrar, slötos för alltid. Vid hennes gästspel härstädes 1897 sjöng hon på operans provisionella scen, n. v. Svenska teatern, då man äfven fick höra henne såsom *Margareta* och *Julia*.

Af utmärkelser som kommit konstnärinnan till del må utom redan omtalade nämnas, att hon 1891 erhöll svenska medaljen »Litteris et artibus», som 1897 utbyttes mot en med briljanterad krona; strax derefter tilldelade henne Danmarks konung belöningsmedalj med krona. En utmärkelse året derpå i Petersburg var beviljandet af den utomordentliga förmånen att få en recett, detta på grund af hennes förträffliga kreerande af *Tatjanas* parti i Tschaikowskys opera »Eugen Onegin.»

Vid den stundande säsongen i Monte Carlo lär fru Arnoldson komma att uppträda i Rubinsteins »Dämon» tillika med den utmärkte ryske bassångaren Scialpin.

Om spelandet utantill.

När någon konsertbesökare från en piano- eller violinafton kommer hem och utgjuter sig i beröm öfver konsertgifvaren, får man ofta höra ett uttryck af förvåning öfver att »allt spelades utan noter». Man förvånar sig öfver hvad man sjelf ej kan. Virtuoserna betraktas som ett slags hexmästare eller högre väsen. Men icke derföre att en sådan spelat vackert och förståndigt, utan emedan han kunde allting utantill. Det imponerar. Och trots det, att de små eleverna i musikskolorna väl veta, att de egentligen icke ha kallelse för att spela utantill, sätta de sig hemma och öfva i nio månader på nio stycken, tills allt är klappat och och klart. Emedan storheter sådana som Liszt och Bülow spelade utantill, så måste hela skaran göra detsamma! Men Mozart och Beethoven spelade aldrig utantill utom sina egna noter, som de hade i hufvudet.

Emellertid medgifva vi gerna, att spelandet utantill som musikaliskt uppfostringsmedel kan ha sin nytta; det stärker minnet och utvecklar sinnet för sammanhang — förutsatt, att lärjungen har förmåga att fatta sammanhanget — och det alstrar slutligen en säkerhet och visshet att man verkligen kan behemrska ämnet. Om man icke lär att spela utantill smärre stycken, så är känslan för musikalisk logik svår att praktiskt tillegna sig.

Deremot kan å andra sidan viktiga betänkligheter andragas. Först och främst hvad det inlärda stycket beträffar. Märka icke de som inlära eller ha inlärt ett sådant att sedan notbladet lagts undan den finare utarbetningen snart gått för dem förlorad? Snillen, sådana som Liszt, känna icke denna fara eller öfvervinna den. Men tusentals andra komma till korta. Utom godtyckligheter af dynamisk och rytmisk natur sväfvar öfver första klassens konstnärer till och med, att icke tala om konservatoriernas pröfningsoffer, damoklessvärdet af tankestockning. Fel och uteslutningar förekomma oftare än den intet anande åhöraren förmodar; det kan till och med förekomma att t. ex. en pianokonsert måste för bristande minne afbrytas. Hvilket konstnärligt ändamål tjänar alltså utantill-spelandet när det ej säkert kan borgas för att ämnet kan inifrån beherskas? Skadar det väl återgifvandet om jag har möjlighet att följa med i noterna och taga dem här och där till råds? Nej, återgifvandet skadar det ej men väl intrycket hos åhörarne. Det imponerar icke nog. Fåfängan plågar människan till dess hon kan imponera.

Konstnären åter vet ingenting högre än att meddela åt andra hvad han bär inom sig, så att han för skönheten och uttrycket i konstverket förgäter allt — klädsel, hållning, hårläggning — och utvändigtspelandet. Hvilket vilja vi hellre vara, konstnärer eller fåfänga virtuoser? Hur litet beherrska egentligen virtuoserna sin literatur! Utvändigtlärandet bär hos yrkesmusiker och och äfven hos dilettanter skulden för att beläsenheten i deras eget fack, omfattande kunskaper på andra musikers områden, hör till sällsyntheterna. Naturligt nog, ty den, som uteslutande måste offra sin tid på nio, tio stycken är uttröttad innan han kommer utom detta trånga område. Då vore väl i alla fall en systematisk undervisning i att spela från bladet långt förmånligare än utantillspelet, som berôfvar den lärande ljus och luft utan att erbjuda fulländning. Man får ofta höra musikhandlarne klaga öfver att åtgången på klassisk pianomusik och särskildt fyrhändiga arrangementer af äldre kammarmusik minskats och fått ge rum för virtuoskramets grannlåt. Lätt begripligt, ty med enkel spelbar musik imponerar man icke utan kan endast bereda sig och andra njutningsfulla stunder. Men ditåt sträfvar ej en ung musikkaxe.

Med tilltagande musikförståndig bild-

ning och mognad skall säkert utantillspelandet åter aftaga, och man skall erkänna det vara mycket bättre att läsa en förnuftig bok, lära sig andra saker eller taga sig promenader i fria luften, än sitta och år ut, år in tröska med de der nio styckena till vinnande af full säkerhet och — sinnesslöhet. Försök att äfven inom kammarmusiken imponera genom att spela utvändigt måste på det skarpaste ogillas. Som bekant har också nu för tiden mellan till mogen ålder komna dirigenter uppstått en täflan om att kunna dirigera utantill! Nå, den som kan må nu göra det, men på en förståndig åhörare imponerar icke det utvändiga utan endast sakens inre kärna.

Man skall nu som gensvar framhålla för mig teatern. Men der är ju minnesarbetet en nödvändighet i samband med det dramatiska spelet. Likaså kan i konsertsalen utan notbladet textföredraget blifva friare och varmare. Men hvad spelandet utantill, så på konserter som i hemmet, beträffar, bör dess herravälde upphöra. Med eller utan noter: allt kommer an på hur det spelas, men medlet är för intrycket likgiltigt.» *

Musikbref från Göteborg.

Sept. 1905.

Med stort intresse och spänd förväntan motses startandet af det företag, som Göteborgs Orkesterförening satt sig före, nemligen upprättandet och underhållandet af en stående, förstklassig orkester härstädes. Engagementen för denna orkester, som kommer att bestå af ett femtiotal medlemmar, äro nu afslutade, och orkestern var sammankallad den 1 oktober till sin första repetition. Såsom förste kapellmästare har föreningen lyckats förvärfva en rutinerad och i utlandet känd och uppskattad kraft, nemligen herr H. Hammer, under de senare åren dirigent för Orchestre Symphonique i Lausanne, hvilken orkester har ett mycket godt rykte. Herr Hammer, till börden tysk, är ingalunda obekant med svenska förhållanden; han är till och med svensk undersåte. För en del år sedan verkade han under längre tid i det i musikaliskt hänseende lifliga Örebro, der genom hans åtgöranden musiklifvet tog ett ofantligt uppsving. Han talar och skrifver svenska ganska väl och hyser tillgifvenhet för vårt land och folk. På de platser, der han förut verkat, har han visat sig ega en god organisatorisk förmåga, och torde han äfven derför vara synnerligen lämplig för inarbetandet af vårt nya företag. Såsom biträdande kapellmästare har föreningen engagerat herr Olallo Morales, hvilken torde vara äfven Stockholmspubliken bekant såsom en ung, lofvande musiker. Orkesterns båda konsertmästare äro: herr Charles Snoeck, en 20-årig holländare, som skall vara utomordentligt begåfvad, samt den för göteborgarne välkände herr Carl Bredberg, som genom sitt gedigna spel och sin redbara, mångåriga sträfvan i musikens tjenst gjort sig mycket populär i vår stad. Orkestern i öfrigt är sammansatt af flera olika nationer. Här finnas svenskar, tyskar, holländare, fransmän, italienare, ryssar o. s. v. Det har klagats, här såväl som i Stockholm, öfver, att jemförelsevis så få svenskar erhållit anställning vid orkestern, och detta har lagts herr Hammer såsom utländing till last.

Denna anmärkning är emellertid icke befogad. Först och främst måste man nemligen ha klart för sig, hvarför denna orkester bildats. Den har kommit till, icke för att skaffa svenska musiker arbete och inkomst, utan för att bereda vårt samhälle tillfälle att få höra god musik, utförd af en förstklassig orkester. Herr Hammer, som på olika platser såväl i vårt land som i utlandet åhört ungefär 600 sökandes profspel för anställning i vår orkester, hade utlofvat, att i främsta rummet gynna svenska sökande. Han har till och med sträckt sig så långt, att, då en svensk och en utländsk aspirant varit ungefär jemngoda, men den svenske något underlägsen, han gifvit den svenske sökanden företrädet. Ett dylikt löfte har han gifvit föreningens styrelse, och man kan vara fullt förvissad om, att han hållit detsamma. Att detta oaktadt orkestern till öfvervägande delen har kommit att bestå af utländska medlemmar, är ett förhållande, som hvarje med svenska musikförhållanden förtrogen person på förhand varit på det klara med. Vårt fattiga land med så godt som ingen musikalisk konkurrens ger ej många af sina söner anledning att välja musikutöfning såsom yrke, och bristen på konkurrens ger ännu mindre anledning åt våra yrkesmusiker att öfverhöfvan anstränga sig för uppnående af någon utomordentlig färdighet på sina resp. instrument. Med ett ord: den svenske genomsnittsmusikern har ej en aning om, hvad t. ex. den tyske yrkesmusikern förstår med att arbeta för sin konst, och häraf kommer sig den svenskes genomgående underlägsenhet vid en internationell täflan. Då alltså första ögonmärket varit att skapa en *förstklassig* orkester, är gifvet, att en sådan måste innehålla öfvervägande utländska element. Att herr Hammer gjort, hvad som göras kunde, kan man förstå deraf, att af de åtta (8) infödda svenska musiker, som sökt engagement, sex blifvit anställda. Om man till dessa infödda svenskar räknar sådana utländingar, som äro bosatta i Sverige, torde kontingenten af så till sägandes svenske musiker uppgå till omkring tredjedelen af orkesterns numerär. Orkestermedlemmarnes antal uppgår, som sagdt, till cirka 50 stycken, deraf 10 första violiner, 8 andra violiner o. s. v. Alla nu brukliga instrument blifva representerade, och vid de fem stora symfonikonserter, som föreningen ämnar gifva under säsongen, kommer en förstärkning af omkring 10 man att medverka. Utom dessa fem stora konserter komma cirka 60 konserter att gifvas under tiden 1 okt.—1 maj. Söndagar och onsdagar ha utsatts till ordinarie konsertdagar, och till dessa konserter, som gifvas i Konserthusets rymliga sal (c:a 1,300 platser), kommer inträdesafgiften att sättas synnerligen lågt. Så t. ex. stå om söndagarne ej mindre än 1,000 platser till allmänhetens förfogande till ett pris af 50 öre stycket, hvilket torde få anses storartadt och, såvidt vi ha oss bekant, saknar motstycke å någon annan plats. Lägsta biljettpriset för onsdagskonserterna blir 75 öre. En annan härvarande institution för musikens främjande, Eduard Magnus' Musikfond, ställer medel till förfogande för inköp af notmaterial m. m. för orkesterns behof och har redan sörjt för ett rikligt tillgodoseende af denna sida af saken genom att i sommar inköpa ett gediget och mångsidigt musikbibliotek från Dresden, bestående af öfver 1,100 orkesternummer i partitur och stämmor för 60 mans orkester, samt dessutom åtskilliga musikinstrument. — Bland solisterna vid vinterns fem stora symfonikonserter märkas sådana namn som professor Hugo Becker och Eugen d'Albert. — Den nybildade orkestern ämnar den 11 instundande oktober gifva sin presentationskonsert. Det är säkerligen hvarje musikintresserads i vår stad högsta önskan, att det företag, som härmed tager sin början, må växa alltmer och småningom utveckla sig till ett behof för befolkningen, som härigenom skall finna ett förädlande nöje, egnadt att afhålla de dåliga elementen i samhället från olycksbringande utveckling.

H—t.

* Efter K. Grunsky ur N. Mus Z.

FÖLJETONG.

Kejsarinnans violinist.

Musikhistorisk novell af H. Klein.

Hos furst Gregor Orlow rustade man sig till en stor fest, som skulle få sin högsta glans genom kejsarinnans närvaro, hvilken äfven vid detta tillfälle ville utmärka sin gunstling. Det var också bestämdt att före supén en italiensk sångerska, signorina Milanelli, den ryska societéns bortskämda favorit, skulle föredraga sina skönaste arier.

Den stora Katharina måste man också bjuda på det utmärktaste som

fanns. Tillrustningarne voro lysande, men furst Gregor var likväl en smula ängslig för den musikaliska soarén. Ingen i Petersburg, utom möjligen hans sekreterare och förtrogne visste, att han sedan någon tid hörde till den bildsköna sångerskans intima beundrare. Och han kände till kejsarinnans svartsjuka. Om han med ett ord, en blick eller något som helst tecken förrådde sig, så var det förbi med honom och med sångerskan, hvars tjusningskraft han ej kunnat motstå. Denna hade ett sydländskt, lidelsefullt temperament, och om än kvinnor vid dylika tillfällen utmärkt förstå att förställa sig, fast han också i lifliga färger skildrat alla faror för hvilken hon var utsatt, om kejsarinnan gissat något som hon ej fick veta, erfor han dock en lätt fruktan för det ögonblick, då de båda fruntimmerna första gången skulle stå emot hvarandra och blicka hvarandra i ögonen.

Nu var den stora aftonen inne. Det furstliga palatset strålade af tusentals ljus, lakejerna bildade redan spalier i trappan och den första vagnen med inbjudna gäster stannade framför den monumentala porten. Då öppnade sig hastigt en tapetdörr, som från korridoren ledde till furstens gemak, hvilken jämte sin broder just stod i beredskap att gå gästerna till mötes. In i rummet trädde furstens sekreterare. En blick på sin förtrognes anlete var nog för att fursten skulle se, att han medförde dåliga nyheter.

"Hvad står på, Fedor Alexiewitsch?"

"Hon kommer inte," svarade sekreteraren med hes röst.

"Hvem? Hvem kommer inte?" utropade furst Gregor förskräckt.

"Signorinan."

"Ah, signorinan!" utropade furst Gregor med en suck af lättnad.

Han hade redan börjat misstänka, att kejsarinnan genom någon hemlig förrädare underrättats att han fördristade sig att presentera för henne en kvinna som han skänkte sin hyllning.

"Hvarför kommer hon inte?" frågade med barsk stämma "den vilde Orlow", broder till värden, "vilde Orlow", som man kallade honom till åtskillnad från denne, Alexei, om hvilken man sade att han med egna händer strypt Zar Peter III, Katarinas gemål.

"På ers durchlauchts befallning gick jag till hennes våning för att afhemta henne till festen. Hon satt i negligé vid ett litet bord i sin budoir och åt bakelser. "Signorina", utropade jag förskräckt, då jag såg detta, "ni skulle ju nu vara klädd till festen! Man väntar er; kejsarinnan kan snart anlända" — "Ack, festen!" sade hon; "den har jag alldeles förgätit". — "Skynda er," utropade jag, "kalla på er kammarjungfru och gör toalett". — "Hå, hå!" svarade hon skrattande, "det går inte så lätt! Innan jag får min toalett färdig skulle hela festen vara förbi. Det gör mig ondt, men i dag går det inte för sig, det är absolut omöjligt". Och dervid blef det".

"Men för en utflykt till Sibirien räckte toaletten fullkomligt till!" utropade Alexei, ursinnig.

"Gå, Alexei", sade Gregor, lugnande, "tag emot gästerna! "Jag vill emellertid rådgöra med Fedor om hvad som är att göra".

Furst Alexei aflägsnade sig, brummande.

Då dörren slutit sig bakom honom, närmade sig Fedor fursten.

"Hon är utom sig", sade han sakta. "Hon skulle ej kunna beherska sig, ropade hon till mig; hon skulle som en katta kasta sig på kejsarinnan, för henne är det detsamma, hvem som är hennes rival. Jag förklarade då, att jag ej ville taga henne med mig, och hon fogade sig slutligen i omständigheterna, då hon ansåg att det var klokast."

"Men hvad är nu att göra, Fedor? Hela staden har reda på den musikaliska soarén, jag har sjelf talat med kejsarinnan derom. Ge mig ett råd, du är ju aldrig rådlös"

Sekreteraren bugade sig till tack för erkännandet.

"Jag har redan sökt hjelpa saken. Jag har låtit utsprida i staden att signorinan svårt insjuknat. Och så tänkte jag på att jag i går hos grefve K., när jag framförde ers durchlauchts bjudning, hört ett underbart violinspel. Grefven berättade sjelf då han såg att jag lyssnade derpå, att han hade en berömd italiensk violinist på besök, hvilken blifvit honom rekommenderad från Stuttgart. Jag for då direkt från signorinan till grefven, framställde för honom den förlägenhet, hvari ers durchlaucht råkat genom signorinans sjukdom och bad honom att låna oss violinisten. Han var naturligtvis genast beredd att komma och jag har fört honom med mig hit".

"En violinspelare — i stället för Angela!" sade furst Gregor, missbelåten. "Jag fruktar att kejsarinnan och gästerna för öfrigt bli föga nöjda härmed".

"Åh, det är ingen vanlig violspelare!" utropade sekreteraren. Först och främst är han en berömd virtuos och har i två år varit konsertmästare hos hertig Karl Eugen af Würtemberg; dertill är han en bildskön man, som genom sitt utseende allenast skall med storm eröfra alla våra damer".

"Så mycket bättre", sade furst Gregor. "För öfrigt har man inget val. Hvad heter han då?"

"Antonio Lolli." *

"Lolli — ja det namnet har jag hört förut. Jag tror tyskarna tala mycket om honom. Väl för honom, om han skulle behaga. Hvad mig beträffar är jag egentligen innerligt glad öfver att Angela ej kommit. Det stod för mycket på spel. Jag känner mig verkligen lättare om hjärtat".

* * *

Det stolta, förnäma sällskapet var samladt, och äfven kejsarinnan infann sig med sin svit. Bröderna Orlow förde den höga damen till palatsets festsal, der hon en kvarts timme höll cour och språkade med herrar och damer i sällskapet. Sedan yttrade hon till furst Gregor:

"Är det sannt, att vi i dag på er soaré får höra den der Milanelli, som man öfverallt berömmer så mycket?"

Dermed riktade kejsarinnan på honom en fast blick ur de blåa ögonen, och han kände genast att hans dumma kärlekshistoria redan berättats för kejsarinnan — ingen under, ty alla polisens spårhundar hade ju ögonen på honom. Och nu gaf kejsarinnan akt på honom, inte ett drag i hans ansikte skulle undgå henne — o, han kände henne väl! Han prisade sig ännu en gång lycklig öfver sakernas vändning.

"Om förlåtelse, ers majestät", sade han med fullkomligt lugn, "det var nog så bestämdt, att den främmande sångerskan skulle låta höra sig här i afton, men hon har i dag insjuknat i lunginflammation —»

"Åh!" sade kejsarinnan," det är väl icke betänkligt heller?"

"Ganska betänkligt, ers majestät, läkarne ha föga hopp."

"Det gör mig verkligen ondt", sade kejsarinnan, och yttranden af beklagande hördes i hela sällskapet. "Hon lär ju ha sjungit som en näktergal?"

Åter fäste kejsarinnan blicken på furste Gregor. Han aktade sig väl för att prisa sångerskan.

"Jag har sörjt för en ersättning", sade gunstlingen, "så att jag skulle kunna bjuda ers majestät på en half timmes konstnjutning. Tillåter ers majestät att hertigen af Würtembergs konsertmästare, den berömdaste violinvirtuosen i Europa, ger ett prof på sin talang?"

Kejsarinnan nickade bifall och steg upp. Vördnadsfullt delade sig gästerna för att ge rum åt den höga damen, som af Orlowarne ledsagades in i musiksalen. Sällskapet följde efter, något nedstämdt, ty Millanelli var St. Petersburgs afgud, och att i stället för en passionerad sång få höra en förmodligen långtrådig violinkonsert var icke i herrskapets smak.

Men en rörelse gick genom damernas leder, när virtuosen trädde fram. I sanning, Fedor Alexiewitsch hade ej ljugit. Antonio Lolli var en sällsynt vacker man. Den höga gestalten krönte af ett uttrycksfullt hufvud af oförfalskad sydlig typ med stora, svarta, strålande ögon. Som en fulländad hofman bugade han sig djupt för kejsarinnan, för sällskapet och värdarne.

* Antonio Lolli, berömd violinvirtuos f. 1730 i Bergamo, d. 1782 i Danzig. Från 1773 till 1778 i Petersburg, der han stod i stor gunst hos Katharina II. Red.

Kejsarinnan hade tagit plats i en förgyld fåtölj och betraktade uppmärksamt, nästan förvånad, den nya uppenbarelsen. Hon var en vän af sköna karlar och hade upptagit många sådana vid sitt hof. Men med denne kunde ingen af de stolta herrarne mäta sig, icke en gång Gregor Orlow. På en lägre estrad stod det prydliga klaveret med det konstnärligt målade locket, en möbel, som räknades till palatset Orlows förnämsta sevärdheter. Framför klaveret satt en skägglös ungdom, en smärt gosse med kvinliga drag, af vid pass 14 års ålder. Man förundrade sig öfver att den berömde violinisten icke funnit en sig mera värdig ackompanjatör.

Länge fick det lysande auditoriet icke fundera häröfver, ty då konstnären började låta det höra sina underbara toner, lyssnade alla till dem med spänd uppmärksamhet. Hvilket spel! Här förenade sig på en gång den mest mirakulösa tekniska färdighet med djupaste känsla. Efter två stycken af Pugnani och Rameau spelade konstnären ut sin hufvudtrumf, en fantasi öfver Glucks "Orfeus". Föredraget var fritt men gripande, hänförande; och när konstnären slutat, gaf kejsarinnan sjelf tecken till bifall, hvarpå hela sällskapet applåderade den intressante italienaren.

Kejsarinnan lät presentera konstnären för sig, riktade några frågor till honom och bjöd honom att nästa dag infinna sig i palatset, då hon ville att han ytterligare skulle spela något för henne. Äfven för den lille ackompanjatören hade den höga damen ett leende och ett ord till beröm. Man hade märkt att konstnären i sitt föredrag fantiserade med full frihet, så att det icke var en lätt sak att ackompanjera honom. En rörelse gick nu genom hela raden af de samlade storheterna, då kejsarinnan till den intressante violspelaren räckte sin hand att kyssas — det var en utmärkelse, som Katharina endast skänkte åt särskildt gynnade och som väl aldrig förut af henne tilldelats åt en spelman, som drog land och rike omkring. — — (forts).

Musikpressen.

På W. Hansens förlag, Köpenhamn, har utkommit

för en röst med piano:

Sjögren, Emil: »*Hur ljuf den stund*» (c d eller f) Op. 43 n:o 1. Dikt af Th. Moore, svensk öfvers. af C. R. Nyblom. Tillegn. fru Berta Sjögren. — *Provence* (e—a). Op. 43 n:o 2. Dikt af Oscar Fredrik. Tillegn. Mlle Artôt de Padilla.

Den första af dessa sånger har text på tre språk; utom den engelska originaltexten, med svensk öfversättning, äfven tysk. Den sistnämnda är jemte den svenska texten försedd med fransk och tysk. Denna sång finna vi bäst af dessa båda nyheter och ställa den ganska högt så till melodiskt uttryck som ackompanjemangets förträfflighet. I den förstnämnda sången synes oss harmonien med sina tvära brytningar något sökt. Omfånget af sångerna är 5—6 sidor. Priset ej utsatt.

Litteratur.

Finsk Musikrevy. N:o 18, andra septemberhäftet, innehåller: Om väsendet och uttrycksförmågan i tonernas förhållanden (m. not-illustr.) af Ilmari Krohn. — Puccinis "Tosca" af V. Novácek. — Några reflexioner öfver manskvartetten af G. A. G. — Litteraturanmälan. — Tidskrifterna. — Smånotiser.

Neue Zeitschrift für Musik innehåller: N:o 38: Caligula: Zeit- und Streitfragen im Musikleben; — Ludw. Landshoff: Eine neue Chopin-biografi. — Noten am Rande; N:o 39: Tonsetzer der Gegenwart XI: Hans Sommer, von Ernst Stier (med porträtt och musikbilaga: "Desdemona", sång för en röst m. piano); — Landshoff: Eine neue Chopin-biografi (slut); Noten am Rande; — N:o 40: Leopold Schmidt: Richard Strauss; — Rich. Wanderer: Richard Strauss als Dirigent; — Arnold Schering: Gustav Mahler als Liederkomponist; — Gaston Knosp: Claude Debussy; — W. Niemann: A. Scribiane; — Max. Hehemann: Edward Elgar; — Wilh. Weber: Enrico Bosso; — Noten am Rande; Neue Musikalien, Oper und Konzert, etc.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern.

Sept. 20, 24, Okt. 2 Tschaikowsky: *Eugen Onegin* (2 Okt. 50:de gång. Larina, Tatjana, Olga, Filipjewna: fruar Claussen, Lindberg, frkn Hesse, Hulting; Eugen Onegin, Lenski, furst Gremin, Triquet, Saretzki: hrr Forsell, Ödmann, Vallgren, Malm, Söderman).
21. Mozart: *Figaros bröllop.*
22, 28. Gounod: *Faust* (Margareta: fru Schjerven, fru Lindberg; Siebel: frk. Lindegren, fru Bartels; Faust: hr Menzinsky, hr Nils Fahlman, 1:a debut; Valentin: hrr Strömberg, Mandahl)
23. Adam: *Konung för en dag.*
25. Okt. 1 Verdi: *Trubaduren.*
27. Mascagni: *På Sicilien.* (Turiddo: hr Ödmann); Leoncavallo: *Pajazzo* (Beppo: hr Nylander.)
29. Mozart: *Don Juan* (Elvira: fru Östberg.)
30. Verdi: *Den vilseförda* (Violetta: fru Sigrid Arnoldson, 1:a gästupptr.)
Okt. 3. R. Wagner: *Lohengrin.*

Östermalmsteatern.

Sept. 19, 22—26. J. Strauss: *Wienerblod* (26 Okt. 100:de gång)
Sept. 20, 21. Lecocq; *Lille hertigen.*
» 24, Okt. 1. *Hvetebröd och rågbröd*, folklustspel med körer och kupletter samt dans, 5 akt., af A. Bosin och E. Wallmark (matiné.)
» 27, Okt. 1—3. Planquette: *Surcouf.*

Från kgl. operan ha vi först att förmäla »Eugen Onegins» jubileum; 50 gånger har nämligen denna opera, som först gafs här den 12 okt. 1903, nu gått öfver scenen, en framgång, hvartill såväl operan sjelf som det goda utförandet bidragit. Rollbesättningen var i det närmaste densamma 50:de gången som första, endast att då frök. Edström uppbar Olgas parti. Återkomsten af tvenne publikens gunstlingar till den kungliga scenen ha vi ock att relatera, nämligen hr Ödmanns, sedan han tillfrisknat efter sin långvariga öronsjukdom, samt fru Carolina Östbergs, hvilken ej på ett år låtit höra sig på den scen, der hon firat så stora triumfer. Båda artisterna blefvo varmt hyllade af publiken efter utförandet af sina här ofvan anförda resp. partier. En ny, första debut har egt rum med hr Nils Fahlmans utförande af titelrollen i Gounods »Faust». Sångaren har förut i konsertsalen gjort sig bemärkt genom sin vackra stämma och intelligent föredrag. Hans debut i Faust var i det hela lyckad, ehuru rösten lät väl svag i de lägre tonerna. Rädsla vid första scenuppträdandet kanske ock bidrog till att rösten nu ej gjorde sig fullt gällande. Någon hjältetenor synes sångaren emellertid ej vara. Publiken mottog debutanten ganska välvilligt.

Vår operascen har för ett kort gästspel, som det säges, återfått vår berömda diva Sigrid Arnoldson-Fischhoff. Hennes första roll var denna gång Violetta i »Den vilseförda», förut af henne här återgifven. Salongen var i det närmaste fullsatt och konstnärinnan blef efter hvarje akt flera gånger inropad. Det förefaller, som om hennes röst vunnit i styrka sedan hon sist lät höra sig här, hennes koloratur är lika brillant och apparitionen lika intagande. Det uppsluppet lifliga spelet i operans första scen är hos Violetta helt naturligt. Förändringen hos henne, då hon finner sig vara föremål för Alfreds kärlek, återger hon med ett förträffligt uttryck, likaså åt sorgen och resignationen i andra aktens scen med Germont den äldre och förkrosselsen i tredje aktens stora scen med Alfred; mycket sympatiskt verkar hennes spel i sista akten. Det är icke konstnärinnans fel, att den döende älskarinnan måste sjunga för en lungsotspatient onaturliga koloraturarier. Fru Arnoldson sjöng rollen på italienska. Hr Ödmann är ju i det hela en tillfredsställande Alfred, men sången skulle vinna på en mindre bred vokalisering och framställningen på mera värme i spel och mimik. Herr Vallgren skördade förtjent bifall för sin vackra sång

i andra aktens något triviala cavatina. Operan anfördes med mycken påpasslighet och säkerhet af hr Henneberg.

Östermalmsteatern har bragt Strauss' »Wienerblod» fram till ett jubileum, då denna operett nu gifvits här af Ranftska sällskapet för 100:de gången. Något nytt har för öfrigt icke förekommit här under terminen.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Teckning till abonnement kan ske i Kgl. teaterns kansli hvardagar kl. 12—4. Abonnementföreställningarna taga sin början den 11 oktober. Onsdagen blir jämväl i år den ordinarie abonnemangsdagen och teckningen omfattar 30 föreställningar. Under de senare åren ha å dessa framförts 29 à 30 olika program och torde jämväl i år samma rikhaltighet kunna erbjudas. Abonnemangspriserna äro desamma som under föregående säsong, alltså med en betydlig rabatt.

Wagners »Siegfried» anses färdig till uppförande mot slutet af denna månad.

Operans symfonikonserter för året blifva ägnade uteslutande åt Beethoven. Konserterna äro bestämda till oktober, december, februari, mars och april på dagar som sedermera fastställas.

Programmets utseende blir följande: Första konserten: Symfoni nr 1 C-dur och nr 5 C-moll samt konsert för violin D-dur; andra konserten: Nionde symfonien samt Coriolanus-uvertyren och »Ah perfido!»; tredje konserten: Symfoni nr 8 F-dur och nr 3 Ess-dur (Eroica) samt sången »An die ferne Geliebte»; fjärde konserten: Symfoni nr 4 B-dur och nr 6 F-dur (Pastorale) samt romanser, G dur och F-dur för violin; femte konserten: Symfoni nr 2 D-dur och nr 7 A-dur samt konsert för piano, G-dur.

Musikaliska akademien hade d. 28 sept. under ordförandeskap af v. preses, justitierådet Karl Silfverstolpe, ordinarie månadssammankomst. Sedan ordföranden anmält inför akademien att dess associé, musikdirektör Lars Magnus Béen, aflidit, företogs till behandling k. remisser och skrifvelser. Revisionsberättelse för år 1903 föredrogs, och akademien beviljade förvaltningsutskottet ansvarsfrihet. Till biträdande lärare i pianospelning vid musikkonservatoriet antogs fröken Kerstin Sundbaum.

Akademien beslöt aflåta en lyckönskningsadress till ledamoten Saint-Saëns' instundande sjuttiårsdag d. 9 oktober.

Vidare anmäldes gåfva af musikalier från musikförläggare Henrik Hennings i Köpenhamn.

Konsertföreningen, som utfärdat inbjudan till abonnemangsteckning, har nu äfven fastställt programmen till sina samtliga orkesterkonserter under den stundande säsongen. Följande nyheter komma att utföras: Symfoni, D-dur, nr 3, af den danske komponisten Louis Glass, »Harold en Italie», symfoni med obligat altviolin, af Hector Berlioz »Faust-symfoni» (med tenorsolo och manskör) af Fr. Liszt, Pianokonsert nr 2 (ny), af Wilh. Stenhammar, slutscen ur »Götterdämmerung» af Rich. Wagner. Dessutom komma verk af Cherubini, Brahms, Wagner, Bizet, Norman och Hallén att utföras.

Vid första konserten komma uteslutande verk af Mozart att gifvas, nämligen uvertyr till »Idomeneo», pianokonsert D moll, Brefarian ur »Don Juan», Variationer och menuett ur »Divertimento», D-dur, för stråkorkester och horn, samt G-moll-symfonien. Som solister vid konserterna komma att medverka fruarna C. Östberg, D. Edling och J Claussen, herrarne Wilh. Stenhammar, W. Klein samt violinisten Georg Höeberg från Köpenhamn.

Vid kammarmusikkonserterna, som gifvas med biträde af Aulinska kvartetten, komma följande nyheter att spelas: Pianotrio, Fiss-moll, af C. Franck, stråkkvintett af Ant. Bruckner, »Grosse Fuge» för stråkkvartett af Beethoven, af hvilken dessutom kvartetterna Ess-dur, op. 74 (harpkvartetten), A-dur, op. 18, och F-dur, op. 59, äro ämnade att gifvas, »Forellen-kvintett» af Fr. Schubert. Af svenska verk komma att gifvas stråkkvartett i Ess-dur af Berwald, i F-dur af Stenhammar samt pianokvartett, E-moll, af Norman. Härförutom spelas kända arbeten af Mozart och Schumann. Första orkesterkonserten gifves tisdagen den 24 okt. och första kammarmusikkonserten måndagen den 30 okt.

W. Stenhammars »Gillet på Solhaug» uppfördes den 20 sept. på k. operan i Berlin. Stycket hade erhållit den präktigaste utstyrsel. Intresset, som var i ständigt stigande, nådde kulmen under andra akten, efter hvilken kompositören inropades och fick emottaga en varm hyllning.

Spelet kan betecknas som förträffligt. Fröken Maria Ekeblad var en förtjusande Signe. Då ridån gick ned efter sista akten, följde entusiastiska applåder och en massa inropningar.

Konsertturnéer genom Sverige. Mlle Hélène Zielinska, den framstående harpvirtuosen, om hvilken vi förut nämnt, har under en sommarrekreationsresa i Sverige uppehållit sig några dagar i Stockholm och kommer att senare under konsertsäsongen företaga en turné hit tillsammans med den från föregående besök härstädes kända sångerskan miss Minnie Tracy samt pianisten Mary Olson från London.

Violinisten Arthur Hartmann och pianisten Ernesto Consolo anträda i oktober en turné i Skandinavien. Deras första konsert äger rum i Köpenhamn den 15 oktober, och i Stockholm uppträda de tisdagen den 17 i samma månad på Musikaliska akademien.

Operasångaren C. F. Lundqvist begifver sig i höst ut på sin afskedsturné, den sista han ämnar företaga, genom Sverige. Första konserten skulle gifvas den 23 sept. i Gellivare, hvarpå kosan styres till Malmberget samt söderut till Boden, Luleå, Piteå, Skellefteå, Umeå, Örnsköldsvik, Sollefteå, Kramfors, Hernösand, Sundsvall, Bräcke, Östersund, Ljusdal, Bollnäs o. s. v. Hr Lundqvist åtföljes af den bekanta pianisten fröken Agda Lysell. Turnéen är ämnad att vara hela vintern och sträcka sig öfver hela Sverige.

Malmö. Operasångaren Herold från Köpenhamn gaf den 29 sept. en konsert härstädes i Rådhuset. Salongen var fullsatt och bifallet entusiastiskt.

Kapellmästare Andréas Hallén, som tillbringat sommarmånaderna i Varberg, har därstädes fullbordat en större symfonisk dikt, »Sfärernas harmoni», för stor orkester (med motto ur Goethes »Faust»), samt två svenska tonbilder för baryton med orkester till dikter af Snoilsky och Fröding. Hr Hallén dirigerar äfven under kommande säsong Sydsvenska filharmoniska föreningens orkester och körkonserter.

Wilhelm Stenhammar har nyligen afslutat ett större musikverk för kör och orkester. Han har därvid företagit sig att komponera musik till Heidenstams häromåret utkomna, mycket spridda dikter »Ett folk».

Miss Olive Fremstad, den framstående svenska primadonnan vid Metropolitan Opera House i New York, är äfven för nästa säsong därstädes engagerad. Säsongen därpå är miss Fremstad — som inom parentes sagdt tillbringat sommaren i Schweiz — genom ett mycket fördelaktigt kontrakt bunden vid Stora operan i Paris.

Operasångaren Nils Strandberg i Berlin. I Berlintidningarna omnämnes sympatiskt hr Nils Strandbergs uppträdande på Theater des Westens, där han medverkat vid det Sternska konservatoriets elevuppvisning i våras. Den unge tenoren förespås en god framtid vid den tyska operan, om han blott bemödar sig om ett godt tyskt textuttal.

Fröken Artôt-Padilla, känd för Stockholmspubliken såväl från konserttribun som från operascen, har nyligen företagit en konsertturné i Norge, biträdd af den unge norske pianisten Frithiof Backer-Gröndahl, son till Agathe Backer-Gröndahl. I Trondhjem gafs två kon-

serter för fullt hus och under stormande bifall.

Svensk sånglärarinna i Amerika. De svensk-amerikanska tidningarna i Worcester, Mass., ha i sommar innehållit långa recensioner öfver en uppvisning, föranstaltad af sånglärarinnan fru Maria Peterson, f. Konow, känd i Stockholm och Sverige sedan den första damkvartettens glanslagar. Efter redogörelser för program och utförande ägnas starka loford åt fru Petersons talang och energi vid konsertens anordnande, helst som alla de uppträdande voro hennes elever.

En svensk-amerikansk sångerska, fröken Magda Dahl, låter för närvarande rätt mycket tala om sig i de amerikanska tidningarna. Hon lär skola ha en vacker och stor röst och se bra ut. Fröken Dahl, som endast är 23 år gammal, är född i Östersund och anlände som helt ung till Minneapolis. Der påbörjade sångstudier har hon sedermera fortsatt och afslutat i New York. Den unga sångerskan ämnar ägna sig åt operan.

Från våra grannland.

Helsingfors. Sept. 12—30. Finska nationalteatern har nu, såsom i förra numret omtalades, uppfört Puccinis "Tosca" fr. 20—30 sept. 6 gånger, och dessa föreställningar ha omfattats med allmän entusiasm. Den berömde dirigenten, maestro Arturo Vigna, har på ett lysande sätt förstått att öfvervinna alla svårigheter. Öfriga teatrar ha endast haft dramatisk repertoar.

Konsertsäsongen är ännu ej riktigt börjad. Endast ett par konserter ha under denna tid förekommit, nämligen en d. 15 sept., gifven af sångaren hr William Hammar, som efter sin första utländska studieresa nu låtit höra sig här, och en kyrkokonsert d. 16 af fröken Irma Achté, biträdd af hr O. Merikanto. På hr Hammars program förekommo bl. a. en sång, "Skymning i templet" finsk folkvisa af Axel von Kothen och "Somnar jag in", med kör, af O. Merikanto. (Båda dessa sånger i manuskript). Hr Hammar hade till biträde hr Merikanto och en dubbelkvartett från M. M.-kören. Med 1 okt. taga de populära konserterna i Societetshuset sin början.

Kristiania. Sept. 17—30. Endast Nationalteatern har under denna tid gifvit pjeser med musik, nämligen "Maria Stuart i Skotland" och "Fossegrimen". D. 14 sept. gafs en konsert af sångerskan Theodora Salicath, biträdd af pianisten frök. Maria Seligmann. — D. 27 konserterade finske barytonisten Ojanperä med hr J. Backer-Lunde som ackompanjatör. Hans program upptog som hufvudnummer aria ur oratoriet "Susanne" af Händel, scen ur Verdis "Othello", Don Juans serenad af Tschaikowsky, för öfrigt nya sånger af Sibelius, Järnefelt och Merikanto etc. Den 30 konserterade frök. Asta Péra med biträde af pianisten Sigvart Høgh-Nilsen.

Musikföreningen kommer under säsongen att ge 6 konserter från 7 okt. till 30 mars nästa år.

Köpenhamn. Sept. 12—30. Kgl. teaterns pjeser med musik ha under denna tid varit följande "Mignon" "Liden Kirsten", "Djamileh", "Orpheus og Eurydike", "Figaros bröllop", "Drot og Marsk", "Flygande Holländaren", "Lohengrin" samt baletterna "Valkyrien" och "Brudefærden i Hardanger". — Casinoteatern har fortfarande till d. 28 sept. uppfört "Orfeus i underverden". Fredriksbergs teater begynte säsongen d. 29 med "Madame Sherry" och har äfven uppfört "Flagermusen". — I Tivolis konsertsal gafs d. 15 en visafton af fruar Bokken-Lassen och Anna Norrie.

Herr Axel Schøler kommer att gifva 3 filharmoniska orkester-konserter, hvaraf den första gafs d. 23 sept. med hr Herold som solist. Vid följande konserter komma att medverka fru Ellen Gulbranson och den berömde pianisten Ferruccio Busoni.

Johan Svendsen och det kgl. kapellet komma, som vanligt, att under säsongen ge 3 symfonikonserter. d. 17 nov., 25 jan. och 3 mars. Programmen äro redan bestämda. För första konserten: Mozart: Symfoni Ess-dur; Aria med orkester (sjunges af fru Aino Ackté); Grieg: Variationer för orkester (nyhet); Sånger af fru Ackté. Rich. Strauss: "Till Eulenspiegel"; — 2:a konserten: Hugo Wolf: "Penthesilea"; Schubert-Liszt: Wanderer-Fantasi (pian. Eugen d'Albert); Brahms: Symfoni n:o 2, D-dur; Pianosoli (hr d'Albert); — 3:e konserten: J. Svendsen: Förspel till "Sigurd Slembe"; M. Bruch: Skotsk Fantasi (viol. Eugen Ysaye); H. Wolf: Italiensk serenade; Chausson: Poème; Saint-Saëns Ysaye: Caprice en forme de Valse (hr Ysaye); Beethoven: Pastoral-symfonien.

Från andra land.

Dresden. Ermanno Wolf-Ferraris komiska opera »Die neugierige Frauen» gafs på operan här för första gången den 16 sept. med stor framgång. Detta verk säges vara ett mästerstycke i den komiska operans genre och kommer troligen att göra sin rond öfver alla operascener.

En sångskola. »Die Technik des Belcanto» af den berömde sångläraren G. B. Lamperti har utkommit i Berlin på Albert Stahls förlag. Erfarenheten af en fyrtiårig lärareverksamhet är nedlagd i detta verk, som tillegnats Marcella Sembrich, författarens mest framstående elev.

Dödsfall.

(Juni—sept.)

Macfarren, Walter Cecil, pianist och komponist, f. 28 aug. 1826, † under sept. Elev af sin broder, den bekante operakomponisten George M., samt af Holmes och C. Potter, blef han lärare vid Royal Acad. of music 1846, direktor för Philharmon. sällskapet 1868 och var 1873—80 dirigent för akademiens konserter. Han har komponerat andlig musik, uvertyrer, kammarmusik, pianosaker och särskildt gjort sig känd genom utgifvande af klassiska musikverk (Mozarts och Beethovens sonater samt ett urval »Popular-classics»).

Malling, Jörgen, dansk komponist, f. i Köpenhamn 1836, † under sommaren i Lyngby. M. gjorde sig tidigt bemärkt genom att verka för chévémetodens användning i sång. Han var senare organist i Svendborg, derefter lärare i Köpenhamn och har från 1875 mest vistats i utlandet, synnerligast i Wien. Han har komponerat pianostycken, sånger för en och flera röster, konsertstycket »Tonernes Seir» för soli, kör och orkester m. m.

Soulacroix, Gabriel Valentin, framstående fransk baryton, operasångare, f. 1855, afled i aug. i sin födelsestad Fumel. Elev af Pariskonservatoriet, debuterade hon 1878 i Brüssel i »Mireille», var 1885—94 anställd vid Opéra Comique.

(Insändt.)

Till säsongens konsertgifvare!

Vore det ej möjligt att under ett musiknummers utförande ljuset i konsertsalongen nedskrufvades, alldeles som under pågående föreställning å teatrarna?

Mycket kommer otvifvelaktigt att sägas emot detta förslag af dem, hvars främsta intresse vid konserten består i att i det annars präktiga ljuset visa sin egen och beskåda nästans toalett. Men som vi tro, att ändamålet med en konsert är något helt annat — och som uppnås förr, då ej det brokiga virrvarret omkring framträder störande för en rätt uppfattning och njutning af musiken, — våga vi ändtligen framkomma med denna »billiga» önskan.

Flera ***verkliga*** *musikvänner.*

Breflåda.

Brefkortet rörande amatörförest. i Roma, och den som stod i spetsen för företaget, måtte ha förkommit.

Red.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **25:te** årgången. — *För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1905 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** *i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

OBS. Porträtter med biografier i ***N:o 1: Adolf Lindgren. — Fr. Wult von Steijern. — Georges Beer; N:o 2: Wilh. Kienzl. — Mischa Elman; N:o 3: Ellen Beck — Agga Fritsche; N:o 4: Christian Sinding; N:o 5: Märta Ohlson. — Valborg Svärdström*** (som Jolantha); ***N:o 6: Hugo Alvén, — Lola Artôt de Padilla; N:o 7: Manuel Garcia. — Joseph Czapek; N:o 8: H. C. Andersen. — Helge Nissen; — N:o 9: Bruno Aspelin; — N:o 10: Henry Wood — Clara Hultgren; — N:o 11: Josef Dente; — N:o 12: Gustave Thalberg; — N:o 13: Francesco Tamagno.***

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6, samt i bok- och musikhandeln finnes till salu

MELODISKA MINNESBLAD

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

OBS. OBS.

Musik-lärare

och

-lärarinnor

kunna annonsera **billigt** i

SVENSK MUSIKTIDNING.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.

Kammakaregatan 6, I tr. öfv. gården.

Frans J. Huss.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK

Kongl. Hofleverantör

GÖTEBORG

Etablerad 1843

Begagnade instrument tagas i utbyte. Bekväma afbetalningsvilkor.

Den *enda* svenska Pianofabrik, som vid mångfaldiga täflingar *alltid* erhållit *högsta* priset.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

GULDMEDALJ »för utmärkta flyglar och pianinos»

Göteborg 1891 Malmö 1896 Stockholm 1897

ensam bland svenska pianofabriker.

Inalles *21 första pris*

RÄTTELSE.

Författaren till »Sommarbref från Rom» i N:o 12 har gjort Red. uppmärksam på följande tryckfel, mest rörande mindre bekanta namn, som i manuskriptet varit otydliga.

Sid.	92,	sp.	1,	r. 2 ndfr. (noten)	står Caprariccа läs: Capranica.
»	—,	»	»	» 31 »	» af » för.
»	—,	»	»	» 32 »	» han » Rinaldo.
»	93,	»	»	» 5 uppf.	» fuel » quel.
»	—,	»	»	» 27 »	» Orfami » Orfani
»	—,	»	»	» 29 »	» Georgios » Giorgios.
»	—,	»	2,	» 10 ndfr.	» Detnunzios » D'Annunzios.
»	—,	»	»	» 12 »	» Braneas » Brancas.
»	—,	»	»	» » »	» Jario » Jorio.

Svensk Musiktidnings MUSIKBILAGA

1904

finnes att köpa, pris 1 kr., och innehåller vackra Pianostycken af **Gustaf Hägg, Theodor Kirchner, Ignotus** *samt en sång af* **A. M. Myrberg.**

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. **H. von Bocklet.**

Häft. 3 kr., i pappband 3:50, clothband 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjänst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det värkligen är».

(Gotlands Allehanda)

Elkan & Schildknechts Musikhandel

28 Drottninggatan 28.

Pianomagasin.

Svenska Pianinos: Största lager från J. G. Malmsjö, Kongl. Hofleverantör, S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P. Löfberg & C:o, Stavenow & C:o m. fl.

Utländska Pianinos: från G. Schwechten, Steinweg Nachf och Uebel & Lechleiter.

Flyglar: från J. G. Malmsjö, Steinweg Nachf. m. fl — **Orglar:** från Mason & Hamlins verldsberömda firma.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Gust. Petterson & C:o,

13 Malmskilnadsgatan 13, Stockholm.

Eleganta Permar

till ***Svensk Musiktidning*** finnas till salu uti flera färger. Pris kr. 1,50, hos A. F. Högbergs bokbinderi, Davidbagares gata N:o 22—24.

INNEHÅLL:

Sigrid Arnoldson (med porträtt.) — Om spelandet utantill. — Musikbref från Göteborg, af H-t. — Följetong: Kejsarinnans violinist. Musikhistorisk novell af H. Klein. — Musikpressen. — Litteratur. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden, från våra grannland och andra land. — Till säsongens konsertgifvare (Insändt) — Dödsfall. — Breflåda. — Rättelser. — Annonser.

Walinders Tryckeri Aktiebolag, Stockholm 1905.